

PATNÁCT ZASTAVENÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Nástroj: Eva Nagy (Kadarkút, Maďarsko)

Duch Svatý mluví o prvních třech zastaveních

Mé drahé kající děti,

nebojte se. Jsem třetí božská osoba, Duch Svatý a mluvím k vám skrze svůj nástroj – Evu. Chtěl bych mluvit o prvních třech zastaveních Křížové cesty:

1. O odsouzení Ježíše;
2. Jak bere na svá ramena kříž;
3. Jak poprvé spadne pod tíhou kříže.

První zastavení: Odsouzení Ježíše

Váš Spasitel byl zajat a nemilosrdně svázán. Jeho paže byly zkríženy na prsou, jeho zápěstí přivázali k loktům a na jeho trup i krk připevnili opasky, které byly z vnitřní strany plné trní, a ještě k tomu Mu svázali ruce. Od těchto opasků visely šňůry, či spíše řetězy, za které Ho vedli a kterými trhali. Tímto trhnutím několikrát Spasitele srazili, a pak Ho bili, aby se postavil. Po cestě přešli most přes potok Cedron a z toho mostu Ho přivázaného na lanech hodili do potoka, aby se napil. Od kamenů si poranil nohy, ruce a záda a potom, co se napil, Ho surově vytáhli z potoka. Kolem půlnoci přišli do paláce velekněze Annáše. Farizeové shromáždili množství zlých, pomstychtivých lidí, aby se stali falešnými svědky. Annáš seděl na vysoké tribuně, obklopen 28 poradci. Měl za úkol dohlížet na čistotu učení. Jak tam Ježíš stál, mlčící a s hlavou sklopenou, zasypal Ho nadávkami, nespravedlivým obviněním, lžemi a zlostně se zeptal Ježíše: *"Odpověz, jaké je tvé učení?"*

Ježíš odpověděl: *"Veřejně jsem hovořil před každým, zeptej se těch, co poslouchali mé učení."* Annáš znervózněl a jeden patolízal, voják s železnou rukavicí, brutálně udeřil Ježíše na ústa s těmito slovy. *"Takto odpovídáš veleknězi?"* Potom Annáš povolal shromážděné falešné svědky, kteří ho zaplavili svými falešnými obviněními. Annáš několik z těchto obvinění napsal na svitek, vložil do tykve a se smíchem ji dal do Ježíšovy ruky, aby ji vzal jako své žezlo k veleknězi Kaifášovi.

I Kaifáš Ho přijal s výsměchem a množstvím otázek, také i zde postávali falešní svědkové, ale Ježíš jen stál a mlčel. Falešní svědkové se promísili mezi sebou a navzájem si povídali, což Kaifáše úplně rozzuřilo. Poodešel k Ježíši a křičel na Něj: *"Zapřísahám tě pro živého Boha, abys nám řekl, jestli jsi Kristus, Mesiáš, syn Nejvyššího Boha?!"* Tehdy Ježíš důstojným hlasem odpověděl: *"Ty jsi řekl. Já jsem to. Ale říkám vám, že uvidíte Syna člověka sedět po pravici Nejvyššího a přicházet na nebeských oblacích."* Kaifáš na to odpověděl: *"Rouhal se!"* Roztrhl si své slavnostní šaty a vyzval lid, aby se vyslovil. Lid křičel: *"Je hoden smrti!"*

Velekněz odešel a nechal velké množství zlých, aby Ho napadli, bili a plivali na Něj. Ráno, asi o šesté, Ho zavedli před Piláta, který se výsměšně a nadřazeně zeptal veleknězů: *"Jaké obvinění vznášíte proti tomu člověku?"* Židovští kněží formulovali obvinění tak, aby se Ježíš jevil jako někdo, kdo se protivil císaři: *"Vyzývá lid ke vzpouře a na veřejnosti ruší klid. Učí, že*

je zaslíbeným králem židů." Pilát pozval Ježíše blíže k sobě a zeptal se Ho: *"Ty jsi tedy král židů?"*

Ježíš odpověděl: *"Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, tak bych měl služebníky, kteří by za Mne bojovali, abych nebyl odevzdán do rukou židům."* Pilát na Něm neshledal vinu, nechtěl Ho odsoudit a poslal Ho k Herodesovi. Herodes se na Něj podíval s nenávisným soucitem a nařídil, aby Ho umyli. Sluhové Mu drsným způsobem očistili zraněnou tvář. Herodes Mu nabídnul víno, ale On odmítnul. Lichotivě Ho prosil, aby ukázal nějaký zázrak. Ale Ježíš mlčel, to ho rozzuřilo a řekl: *"Odved'te toho hlupáka!"*

Vojáci Ho vytlačili do dvora a tam Ho mučili. Oděli Ho do pytlového šatu, lomcovali s Ním, vysmívali se Mu, strkali do Něj, napadali Ho a bili. Jeho hlava byla celá od krve. Jeho nepřátelé Ho zuřivě vedli zpět k Pilátovi. I na této cestě dostal úder do hlavy, kopance a strkance.

Lid podle starého zvyku žádal Piláta, aby na svátky propustil jednoho zajatce. Vedle Ježíše postavili Barnabáše, jenž byl známý vzbouřenec a zlomyslný vrah. Nevděčný lid požadoval propuštění Barnabáše a ukřižování Ježíše. Zbabělý Pilát proto odsoudil Ježíše k bičování.

Mé drahé děti, viděli jste, jak se choval váš Spasitel během odsouzení? Množství nespravedlivého osočování a ponižování, které se na Něj jen valilo, strpěl mlčky, se sklopenou hlavou. Uměl by se bránit? Cožpak On by nebyl obhájce, který by uměl vyslovit takovou obhajobu, že by Ho okamžitě propustili na svobodu? Ale z poslušnosti ke svému Otci, a kvůli své vroucí lásce k vám, neustoupil od příležitosti vykoupení. Proto přece přišel mezi vás! Jak by mohl ustoupit? Mimo to vám svým mlčením dal příklad, jak se vy, lidé dneška, máte chovat, když se setkáte s nespravedlivým odsouzením.

Mé děti, vidím vaše trápení. V tom není lehké Ho následovat. U Mne, u Boha Otce a Ducha Svatého, prostě o sílu k mlčenlivému utrpení. Když ponižující obvinění nevrátíte zpět, sklídíte vítězství nad Zlým, budete důstojní následovníci vašeho Vykupitele a sjednotíte se s Ním v jedno.

Ted' si přeji k vám promluvit o druhém zastavení: Ježíš vezme na svá ramena kříž

Po zbičování a korunování trním nenechali vašeho Pána ani na minutu odpočinout, přestože stál sotva na nohou a jen se potácel bolestí a slabostí. Pochopové už i přinesli kříž a hodili jej před Ním na zem. Tehdy si Ježíš před ním klekl a třikrát jej políbil a poděkoval svému Otci, že může začít vykoupení. Vzal kříž na své pravé rameno, postavil se a objal jej pravou rukou. Položilo se na Něho břemeno hříchů světa. Na konec kříže přivázali dvě lana, aby se netřel o zem. Další dva sluhové drželi lano pouta opasku, který byl přivázán k Ježíšovu trupu. Levou rukou přidržoval Spasitel svůj široký oděv, aby nezakopnul.

Tak začal křížovou cestu, potácející se hladem a žízní, horečkou, bez spánku, vysílený ranami a bosý. Od vás, mé děti, s láskou přijal kříž a jen si přeje, abyste přijali a obětovali své utrpení a okamžitě získáte velké zásluhy.

Vy, lidé, pokud vás bolí hlava, nebo zuby, okamžitě hledáte, jak byste se bolesti co nejrychleji zbavili. Užijete analgetika. Máte-li ve své rodině nebo ve svém okolí závistivce, nejraději byste ho odtud odstranili, aby vás víc netrápil. Ježíš očekával kříž, vy se zase chcete od něj osvobodit. Přijaté a obětované utrpení se stane věčným pokladem, ale utrpení, které nesete s proklínáním a hartusením, je bezcenným břemenem.

Třetí zastavení: Ježíš poprvé spadne s křížem

Jak šel zástup, v cestě byla velká jáma, v níž se hromadila voda. Aby se dalo přejít přes kaluž, byl do ní umístěn velký kámen, stejně jako v ostatních ulicích Jeruzaléma. Když k ní Ježíš se svým křížem dorazil, chtěl ji překročit, ale kvůli své slabosti a těžkému břemenu to

nedokázal. Pochopové šklubli lanem a On do ní spadl po celé její délce. I kříž spadl na zem a poranil jeho záda, ruce a nohy. Jeho koleno a loket bylo celé od krve. Jeho mučitelé Ho kopali a bili, aby se postavil. On svou třesoucí se ruku vztáhl k nim, aby Mu pomohli. Velmi těžce pozdvihl svou hlavu a jedno zlé dítě znovu přitlačilo trnovou korunu, která odpadla. Nakonec Ho přece jen postavili na nohy, aby mohl jít dál. A tak se s těžkým křížem trmácel dál po stále víc stoupající cestě.

Mé drahé, kající, děti! Zastavte se na minutu a uvažujte o vašich dosavadních utrpeních ve svém životě. Připomeňte si, že už jste měli tak těžký kříž, že jste pod ním padali. Vaše síla vás opustila a cítili jste, že už to nejde dál, že už se nedokážete postavit. Člověku stačí jedna dlouhá, těžká, bolestivá nemoc a duševně se zhroutí. Nikdo mu neumí pomoci, aby se dostal z této krize. Stačí jedno sobecké dítě se zlou, vyžadující a nelaskavou povahou, a rodiče se cítí tak, že už to nejde dál, že už jsou úplně na dně a chtějí se ho zbavit, odehnat ho.

Stačí agresivní manžel alkoholik, jenž vyvolá odpor a zděšení u své manželky, která marně žádá pomoc od svých příbuzných, sousedů a policie. Zůstane sama a duševně se zhroutí pod tíhou tohoto břemene. Stačí, když otec rodiny přes všechno své úsilí si nenajde práci, marně prosí a nikdo mu nepomůže. Nedokáže nasytit své malé, hladové děti. Pomalu se z toho nervově zhroutí.

Ach, moji drazí, všichni už jste byli v takových životních situacích, kdy jste cítili, že už není cesta ven, že už není žádná pomoc. Tehdy s velkou důvěrou pohled'te na Ježíše, padajícího na křížové cestě, který ochotně a mlčky strpěl pád a s radostí se obětoval pro vaše vykoupení. Také vy s prospěchem využijte své těžké krizové situace, obětujte je za očistění své vlastní duše, za posílení víry vašich příbuzných, za očišťující se duše, za obrácení vašich lhostejných a nevěřících spolubližných, atd.

Moji milí,

první zastavení si vryjte hluboko do srdce a učte se z něho: mlčky snásejte nespravedlivou kritiku, odvážně, hrdinsky přijímejte utrpení, a když pod břemenem padnete, znovu se postavte ve prospěch před vámi stojícímu cíli a pokračujte v boji. Požehnám vám duši vytrvalostí ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Před modlitbou růžence pěti svatých ran:

Já, Eva: Ještě před tím, než začneme činit pokání, chtěla bych se Tě zeptat, jak se máme chovat při nespravedlivé kritice, která nás hluboce urazí? V takové situaci je pro nás nemožné, abychom se nebránili.

Ježíš: Mé drahé děti, když jsem chodil mezi vámi na zemi jako BOHOČLOVĚK, dotkly se mého srdce urážky stejně jako vás. Hlavně během mého mučení nade Mnou zvítězila má lidskost. Tehdy jsem se obrátil k mému Otci pro sílu a trpělivost a On Mi ji v maximální míře dal.

Dávejte pozor: v okamžiku, kdy zazní urážka, na nic nečekejte. Dříve, než se vás zmocní zuřivost, volejte Mě: Ježíši, rychle přijď, pomoz mi. Nedovol, abych se hněval, abych se vrátil zpět. Ježíši, přijď, dej mi svou odpouštějící lásku. Odpusť mu, neboť neví, co činí.

Když se opozdíte a dovolíte, aby vás naplnila sebelítost a zuřivost, pak už nedokážete naslouchat. Tehdy už můj nepřítel, Zlý, vás ovládne a potom, co vrátíte stejným tomu, kdo vás urazil, si uvědomíte, že jste znovu upadli do hříchu. Tedy vše záleží na tom, abyste neotáleli a okamžitě se na Mne obrátili.

Jen ten je způsobilý, kdo se "neustále modlí". Tedy ten, kdo Mě celý den bere do svých myšlenek a činů.

Požehnám vám dychtivostí v odpouštění a trpělivosti.

Panna Maria o dalších třech zastaveních

Panna Maria: Moje drahé kající děti!

Nebojte se mě, jsem vaše Nebeská Matka a hovořím k vám skrze Evin hlas. Dnes vás budu učit o Ježíšově křížové cestě a o čtvrtém, pátém a šestém zastavení.

4. Ježíš se potká se svou svatou Matkou;
5. Šimon Cyrénský pomůže Ježíši nést kříž;
6. Veronika dá Ježíši roušku.

Tato tři zastavení na křížové cestě dají Ježíši kratičkou úlevu a potěšení, které je smíšeno s bolestí. Podívejme se na ně blíže.

Čtvrté zastavení: Ježíš se setká se svou svatou Matkou

Ach, děti moje! Tehdy jsem prožila nejbolestivější den svého života. Po Pilátově odsouzení jsem pocítovala, že mé místo je vedle mého Syna. V doprovodu Jana a několika žen jsme se odebrali na místo, kde bychom Ho uviděli na této bolestné cestě. Museli jsme jít jedním průchozím domem, abychom se dostali před smuteční průvod. Už jsme slyšeli hluk přibližujících se lidí, křik a zvuky polnic. Uvažovala jsem o tom, zda budu schopná snést dívat se na mého svatého Syna, nebo se raději vrátím zpět. Ale nakonec jsem se rozhodla, že zůstanu.

Farizeové šli vpředu, za nimi jeden chlapec s nápisem, který pak přibili na kříž, a několik kroků za ním se trmácel můj Ježíš. Sotva jsem poznala své dítě. Potácející se, vysílený, sehnutý, kráčel s těžkým křížem na rameni a s trnovou korunou na hlavě. Tvář, jeho drahá, milovaná, krásná tvář, byla změněna mučením, opuchlá, pokrytá krví, ranami, plivanci, blátem a prachem. Svým vpadlým zkrvaveným okem se podíval s vážností a soucitem na mne, svou trpící Matku.

Drahé matky! Vy, které jste nejednou bděly nad postýlkami svých dětí, které měly horečku, které jste čekaly po operaci, třesouce se, až vám přinesou vaše bledé děti, vy, které se bezradně díváte na vaše dcery, trpící duševní bolestí kvůli nevydařenému manželství, asi dovedete procítit mou mateřskou bolest, když jsem se dívala na svého zuboženého, krví zalitého Syna. Viděla jsem, jak spadl na koleno, protože zakopnul. Nestarala jsem se o drsné vojáky a chvátala jsem k Němu, poklekla jsem vedle Něho a objala Ho. Napadla mě myšlenka, že když byl malý, spadl a začal plakat, vždy jsem k Němu přiběhla, vzala Ho do klína, líbala Ho všude a utěšovala jsem Ho. Teď jsem Ho nemohla vzít do klína, ba ani zdvihnout. Vojáci mě od Něho nevlídně odehnali.

Bolestí jsem velmi zeslábla. Jan a ostatní ženy mě vzali pod jednu bránu, kde už mě mé nohy nedokázaly nést, a vyčerpáním jsem odpadla. Na jedné straně toto setkání vzbudilo útěchu v srdci mého Syna, že jeho milovaná Matka je s Ním v té největší krizi, na druhé straně zase zvyšovalo bolest, neboť mé mateřské utrpení v Něm vyvolalo velký soucit. Jelikož nejen Ježíš

je mé dítě, ale jste jimi vy všichni, moje soucitná mateřská láska je mnohokrát vystavena zkoušce. Každé vaše trápení, starosti, muka, bolesti, choroby, nosím ve svém srdci a trpím spolu s vámi.

Strachuji se o vás, hlavně o vaši duši, která je věčná a nesmrtelná. Naléhám na vás, abyste se rychle obrátili, k lítosti nad vašimi hříchy, k modlitbám a k přinášení obětí. Ale je to marné. Tak málo vás poslouchá má poselství. Ty, kteří se uzavřou a neposlouchají má slova, nemohu zachránit před zatracením. Pro ně prolévám krvavé slzy. Většinu z nich nedokážu uchránit před blížícím se těžkým utrpením Varování. Proč jsou mé milované děti tak nechápavé? Všechna moje naděje je ve vás, moji malí věrní kajícíci, že se za ně spolu se mnou neúnavně modlíte za jejich obrácení. Jen společně jim dokážeme pomoci.

Páté zastavení: Šimon Cyrénský pomůže Ježíši nést kříž

Pamatujte si, že když poprvé spadl s křížem, i tehdy zakopnul o vyčnívající kámen. A teď se mu to stalo znovu. Spadl, ale byl tak slabý, že se už nedokázal postavit. Jeden z farizeů poznamenal, že je třeba hledat pomoc, protože se na horu musí dostat živý. Právě šel kolem pohanský zahradník – Šimon Cyrénský se svou rodinou. Chytili ho a žádali od něj, aby nesl kříž odsouzeného Ježíše. Velice vzdoroval, nechtěl o tom ani slyšet, byl unavený a spěchal domů. Pohlédl na Ježíše, který byl tak zakrvácený, špinavý a od bláta, že k Němu cítil odpor. Ale můj svatý Syn plakal a tak prosebně se podíval na Šimona, že Ho zdvihl ze země. Od té chvíle nesli těžký kříž oba dva. Šimon po několika minutách pocítil k našemu Vykupiteli hluboký soucit. Ježíš během svého velkého utrpení nemohl pocítit ani malou radost z toho, že jeden z jeho milujících kamarádů Mu pomůže.

Musel se dívat, jak cizí člověk, rozzlobený a neochotný, je přinucen dotknout se kříže. Tak se může cítit na lůžku ležící, trpící, bezradný stařec, jehož nespokojeně a bez lásky opatruje jeho dcera, nebo manželka jeho syna. Ale když Ježíš viděl, že se v Šimonovi probudil soucit, odpustil mu tento přístup a odměnil ho milostí víry. V Šimonovi přítomné probuzení, spolu se soucítící láskou, dalo mému svatému Synu trochu útěchy, když Šimon nejenže nesl kříž, ale vzal Ježíše v ochranu, když viděl, jak při jednom jeho pádu Ho nemilosrdně bijí. Zakřičel na služebníky kata, že pokud Ho budou dále mučít, že odhodí kříž, a ať si hledají jiného místo něho. Za takové chování mohli Šimona Cyrénského i zabít, takže prokázal velkou odvahu.

Moje drahé děti, toto zastavení se vztahuje k vašim dnešním životním situacím. Pomozte trpícímu! Je to tolik, jako byste pomohli mému svatému Synu. Přemozte v sobě zábrany, které ve vás vyvolává za takových okolností Zlý. Ochotně, se spolucítící láskou, pomozte těm, kteří se na vás obracejí. Nabízí se tolik příležitostí – v jedné reklamní tašce nakoupit potraviny hladovějící rodině, zatopit staré, nemocné, opuštěné tetě, aby jí nebylo zima, pomoci nezaměstnanému získat práci prostřednictvím vašich známostí, navštívit smutného obyvatele domova důchodců, utěšit duševně zhrouceného spolublížního, a najdete ještě velmi mnoho takových příležitostí. Tyto činy lásky zapíše můj Nebeský Otec do Knihy života a bude vám dána velká odměna.

Šesté zastavení: Veronika podá roušku Ježíši

Jak původ pomalu kráčet ulicí, z jednoho pěkného, vysokého domu vystoupila žena se svou malou dcerou a běžela směrem k Ježíši. Jmenovala se Serafia, ale vy ji nazýváte Veronika. Byla manželkou Siracha, poradce správce chrámů. Budeme ji tedy nazývat Veronikou. Veronika byla šlechtná žena z naší rodiny, o pět let starší než já a byla tetou svatého Jana Křtitele. Když můj dvanáctiletý Ježíš učil tři dny v chrámu, Veronika Mu našla ubytování a nosila Mu jídlo.

Když přistoupila k Ježíši, ve své ruce měla roušku z bavlny a malá devítiletá dívka držela ve své ruce malou nádobku plnou vína. Bylo to nebezpečné, protože brutální vojáci jim v tom bránili. Přikročila k Ježíši, padla před ním na koleno a podala Mu svou roušku se slovy: *"Uznej mě hodnou toho, abych osušila tvář svého Pána."* Můj svatý Syn svou pravou rukou musel držet kříž a tak svou levou rukou se dotkl roušky a dlaní si ji rozprostřel po své krvavé tváři. Devítiletá dívčina pozdvihla nádobku s vínem, ale vojáci ji vyrazili z její ruky, nádobka se rozbila na kusy a obsah vytekl. Můj drahý Syn ve své mučivé žízni z ní nemohl vypít ani hlt.

Když se Veronika vrátila domů, rozprostřela roušku na stole a v překvapení omdlela a její malá dcera plakala vedle ní. Do domu k nim vešel jejich známý a takto je našel. Veroniku přivedl k vědomí a potom se s překvapením a láskou dívali na roušku, na níž byla velice ostře otištěna svatá krvavá zmučená tvář mého svatého Syna. Veronika dostala tento velký dar za svou odvážnou spolucitící lásku.

Mé děti, toto zastavení vás mnohému učí. Když se dostanete do takové situace, že musíte vyznat svou víru, lásku k Bohu, tak tehdy není třeba se starat o názory ostatních, o odmítnutí, nebo i napadení. Je třeba otevřeně vyznat vaše přesvědčení, dokonce i tehdy, budete-li nést následky, ba i za cenu svého života.

Vždyť Ježíš vám řekl: *"Kdo Mě zapře před lidmi, toho i Já zapřu před mým Otcem."* Od Veroniky se můžete učit i odvaze. Jí nevadilo množství hrozících a klejících vojáků, i když ji mohli kdykoli napadnout. Jen běžela k mému svatému Synu s rouškou, přestože byla jen slabou ženou. Vojáci a přísluhovači byli tak překvapeni její odvahou a odhodlaností, že ji zapomněli chytit a pohrozit jí. Kolikrát se ve vašem životě stane, že je třeba být odvážným.

Už i v dětství se přihodí, že musíte chránit svého slabšího, bázlivějšího vrstevníka před větším a agresivnějším dítětem. Ale svým rodičům se musíte přiznat, že během fotbalu jste rozbili okno, nebo že jste ve škole dostali špatnou známku.

I k tomu je nutná odvaha, dozvíte-li se, že jste nevyléčitelně nemocní a zbývají vám ne měsíce, ale týdny. Tehdy musíte přemoci strach, který vás žene do netečnosti. Odvaha je nutná i k tomu, abyste stáli vedle svého kamaráda, jenž z každé strany čelí útoku.

V takových případech myslíte na hrdinskou Veroniku, která, i když ohrozila svůj život, chvátala na pomoc Ježíši. A co je nejdůležitější, z chování této dobrotivé ženy můžete čerpat soucitící lásku.

Učte se radovat i plakat se svými spolubližními. Kolik lidí si stěžuje, že dokud se jim dobře dařilo, měli hodně peněz, auto a pěkný dům, a do té doby měli mnoho přátel. Ale jakmile se jim v životě dařit přestalo, ztratili své zaměstnání a zchudli, každý se od nich odvrátil. Zůstali sami. To proto, že mnozí jsou sobečtí a přátelství udržují kvůli prospěchu. Chybí opravdová, v hluboké víře zakořeněná soucitem naplněná láska k bližnímu.

Moje drahé děti, já vidím do života lidí: nezajdou k umírajícímu sousedovi, neboť se nedokážou dívat na takovou krizi. Nepomohou na cestě ležícímu člověku, protože je možná opilý. Když na ulici muži napadnou osamělou ženu, aby ji okradli, okolojdoucí, ať jich je kolik chce, ji neochrání. Nadarmo křičí o pomoc matka se svými dětmi, neboť ji její brutální, opilý manžel bije až do omdlení, nikdo u nich neotevře dveře.

Jen ve vás mám svou naději, mé drahé, kající děti, že ty, kteří jsou ve zlých situacích, nenecháte sobě samým a jako Veronika jim podáte pomocnou ruku. Všechna tři zastavení, o nichž jste dnes slyšeli, vás vychovávají k soucitící lásce, k chtění pomoci. Vyprávějí vám o mém mateřském spolucitění s mým Synem, o lítosti srdce, kterou cítil Šimon Cyrenský a o ženském hrdinství Veroniky.

Žehnám vám spolucitící a pomáhající láskou k bližnímu ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Před modlitbou růžence pěti svatých ran:

Já, Eva: V této době je naší nejdůležitější úlohou záchrana lhostejných a nevěřících lidí. Tento růženec obětujeme za jejich obrácení. Pomoz, Pane, aby se před Velkým Varováním obrátilo co nejvíce lidí, aby litovali své hříchy a aby byli osvobozeni od velkého utrpení, které na ně čeká.

Můj zlatý Ježíši! Chtěla bych Tě poprosit o radu. Skoro bez přestávky posíláš nebeská znamení, která nám říkají, že Varování je velmi blízko. Jak se máme chovat, až se to stane? Máme zůstat v bytě? Nebo vyjít ven? Nebo máme pospíchat do kostela? A když jsme právě na cestě? Máme se shromáždit s naší rodinou, nebo má každý jít do svého pokoje?

Ježíš: Moji maličci. Varování přijde velmi rychle a úplně nečekaně. Někdo se probudí ze sna, někdo bude právě vařit oběd, někdo bude pracovat na zahradě, jiný bude sedět v kanceláři, někoho zastihne na cestě. Dopravní prostředky a stroje se zastaví. Na celé Zemi v jednom čase, najednou, a tak na jednom místě bude noc, na jiném den. Proto je úplně jedno, kde budete a co při tom budete dělat.

Od okamžiku, kdy na nebi uvidíte můj kříž, klekněte si a litujte své hříchy. Modlete se za vaše rodinné příslušníky, za vaše milované a za obrácení každého člověka. Nebojte se! Budu s vámi. Vám a vašim milovaným se ani vlas nezkříví. Zcela se svěřte Mně, mé svaté Matce a celé Nejsvětější Trojici. Do vašeho srdce vlijí duši odvahy.

Nebeský Otec mluví o dalších třech zastaveních

7. Ježíš spadne podruhé s křížem;
8. Ježíš utěšuje plačící ženy;
9. Ježíš potřetí spadne pod tíhou kříže.

Začneme sedmým zastavením:

7. zastavení: Ježíš podruhé spadne s křížem

Tento druhý pád mého Syna s křížem jsme již připomněli minulé pondělí, kdy se Ježíš setkal se svou svatou Matkou. Když se svými zkrvavenými očima a s velkým soucitem podíval směrem ke své utrápené svaté Matce, slabostí zakopnul a spadl na kolena a ruce. Velmi se zranil o tvrdý kámen, ale pochopové byli tak krutí, že potom, co odtamtud odvěkli Marii, začali Ho kopat a bít, aby se postavil. Nikdo Mu nepomohl. Napnul všechny své síly – jeho ruce a nohy se třásly – ale v neustálém přívalu ran se Mu podařilo postavit až na třetí pokus.

Jeden malíř, umělec, namaloval obraz, jemuž dal název "Kdyby Kristus přišel znovu..." Takže, zamyslete se nad tím, co by se stalo, kdyby přišel znovu. Obraz zobrazuje dnešní všední událost ve městě, kdy po silnici jde Kristus s trnovou korunou na hlavě a s těžkým křížem na zádech. Od ran je celý od krve a na malbě je zobrazen v okamžiku, kdy padá na kolena. Několik lidí s dobrou duší Ho pozorují se soucitem ze dveří domu, ale skrývají se, nemají odvalu svůj soucit veřejně projevit. Tuto událost pozorují jen z oken zvědaví lidé lačnicí po senzaci. Nikdo Mu nejde na pomoc.

Moje děti, tento obraz je symbol. V každém trpícím člověku nese Ježíš svůj kříž – a Ježíš spadne. Masa lidí je ke Kristu bezcitná, stejně jako k tomu trpícímu na malbě obrazu. Jako váš Otec jsem vždy mezi vámi a často vidím a pozoruji takové případy:

– potkají se dvě ženy a v rukou mají nákupní tašky. Jedna má uplakané oči a ptá se druhé: *"Máš trochu času?"* – *"Ted' ne, nezlob se, mám naspěch, někdy jindy."* Ženě s uplakanými očima vytrysknou slzy zklamáním. Tak by se hodilo někomu říct, jaká velká nespravedlnost ji potkala, ale nikdo ji nevyslechne.

– Dítě, vracející se ze školy, by se tak rádo pochlubilo své matce, že dnes ve třídě byl jeho úkol z matematiky vyhodnocen jako nejlepší, ale jeho netrpělivá matka mu odvětlí: *"Ted' mě nechej! Nevidíš, kolik mám práce?"* To malé děvče, až bude mít 16 let, se pravděpodobně nebude svěřovat matce o svém chlapci.

– Babička žije v domově důchodců, protože stála mladým v cestě. Nikdo ji nenavštěvuje. Když se někdo zeptá: *"Proč k vám nikdy nepřijdou?"* Tehdy chrání svého syna, dceru, vnuky: *"Oni nemají čas, jsou to důležité lidé, jsou velmi zaneprázdnění"*, a přitom polyká slzy.

V uplakané ženě, ve školačce, v babičce, Kristus trpí, trpí v těch, o které se nikdo nestará, nikdo je neposlouchá. Drazí moji, pamatujte na Ježíšova slova: *"V pravdě pravím vám, co jste neučinili jednomu z těch nejmenších, ani Mně jste neučinili."* Najděte si vždy čas na ty, kteří spadli, neboť touží po pochopení a lásce. Znamená to tolik, jako byste pomohli podruhé upadlému Ježíši postavit se na nohy.

8. zastavení: Ježíš utěšuje plačící ženy

Jak se zkrvavený Ježíš vlekl dále po křížové cestě, v jedné ulici se potkal s davem žen, které nad Ním soucitně nařikaly. Podíval se na ně svým do hloubky duše jdoucím pohledem a pravil: *"Dcery jeruzalémské, neplačte kvůli Mně, ale plačte nad sebou a svými dětmi!"*

Můj svatý Syn i Já si více ceníme, když pláčete nad svými hříchy, než nad utrpením Ježíše. Ať váš soucit není neplodným kvílením, ale když soucítíte s Ježíšem, tak Ho víc nezraňujte! Plakat nad sebou znamená, abyste plakaly nad ženami, které jsou necudně oblečené, nad zkažeností mládeže, kvůli veřejnému rozpadu manželství, nad zvrhlostmi, nad zaměstnavateli, kteří nespravedlivě zadržují platy svých zaměstnanců. Nad přemírou krádeží, vražd, nad matkami – vražedkyněmi svých plodů, nad milióny lhostejných a nevěřících.

Ježíš, obrácený k ženám, pokračoval: *"Neboť hle, nadejde čas, kdy řeknete: Blažené jsou neplodné ženy, životy, které nerodily, prsy, které nekojily."* Tehdy lidé začnou říkat horám – Padněte na nás! A kopcům: Přikryjte nás! Vždyť děje-li se to se zeleným stromem, jak to teprve dopadne se suchým!

Tím váš Pán myslí na poslední soud, kdy každý bude brán k zodpovědnosti za své činy.

Matky ať učí své děti víře a lásce, než se z nich stanou suché větve, které budou dobré jen do ohně, tedy do zatracení. Ježíš, nevinný Bohočlověk, je symbolem zelenající se větve. I vy, moje děti, buďte zelenající se větvi jako On, abyste jednou získali svou věčnou zásluhu. Toto zastavení vám představuje nekonečnou obětavost mého svatého Syna. Však když jste v nouzi, nemoci, smutku, chudobě – je vám docela vhod, že vás litují. Ježíš ale ve svém oceánu velkého duševního a tělesného utrpení nepřijal, aby Ho litovali, ale slzy žen obrátil na ně samé a jejich děti. Ve svém velkém utrpení nemyslel na sebe, ale na vás.

Moji maličci! To se pokuste od Něj naučit. Když máte velké trápení, nebo fyzickou bolest, nemoci, duševní rány, pozvedněte se nad sebe samy a následující Krista celým srdcem se zaměstnávejte problémy jiných. Toho jsou schopni jen ti, kteří kráčejí po cestě ke svatosti.

9. zastavení: Ježíš potřetí spadne pod tíhou kříže

Průvod procházel klenutou branou městské zdi. Tehdy by Ježíš musel znovu překročit velký kámen, ale přísluhovači, držící v ruce lano k poutku opasku, jím tak trhli, že zvedl zbytečně svou nohu, ztratil rovnováhu a spadl na cestu. O kámen se silně udeřil do hlavy a tvář Mu zalila krev. Už se nedokázal ani pohnout. Zbytečně ho kopali a bili, nemohl se ani postavit. Tehdy přinutili Šimona Cyrénského, jak již vám řekla v minulém pondělním učení vaše svatá Matka – a on Mu pomohl se postavit.

Víte k čemu vás váš Ježíš svými pády, a i tím třetím, vyzývá? Ke dvěma věcem:

Máte-li tak těžký kříž, že pod ním padnete, snažte se se vši svou silou zase postavit a nechtějte se od něj za každou cenu osvobodit, ale noste jej dále, dokud Já, váš Otec, neuznám, že už není zapotřebí. Kvůli prospěchu vaší duše dovolím každé trápení.

Váš Spasitel spadl i potřetí, aby Mě usmířil, protože stále znovu upadáte do stejných hříchů. Tímto svým třetím pádem vás vyzývá, abyste se snažili zbavit svých hluboce vrytých, navyklých hříchů, protože jen tak se můžete zdokonalovat. I to vás učí, že není takový hřích, z něhož by se nedalo očistit a znovu se postavit litováním hříchu a začít znovu.

Moji drazí kající! Ted', během Velkého půstu, buďte mimořádně vděční mému svatému Synu, že kvůli vám padal do prachu země, zranil sebe, úplně se ponížil, aby Mě usmířil kvůli vašim hříchům a získal vám věčný život. Naučte se dobře plakat od žen, které nad Ním plakaly. Jsou takoví, kteří si přečtou romantický román a pláčou nad hlavním hrdinou, ale pak vrhnou vlažný pohled na kříž. Jsou takoví, kteří týden pláčou nad svou uhynulou, neposlušnou kočkou, ale smrt malého dítěte u sousedů je ani trochu nezarmoutí. Jsou tací, kteří pláčou nad svou materiální bídou, jiní kvůli ztracenému zaměstnání, další kvůli smrti své matky, ale kdo pláče kvůli Kristovi?

Kdo oplakává jeho umučení a krutou smrt před 2000 roky? Kdo oplakává jeho velké duševní trápení v obětní části mše svaté? Kdo oplakává hromadu hříchů, jejichž trny se zabodávají do jeho srdce? Moji malí, jste to vy. Vidím vás v hloubce vaší světnice, jak se osaměle modlíte a mezi slzami Mi obětujete utrpení mého milovaného Syna, jeho svaté rány, jeho prolitou Krev.

Děkuji vám a bohatě vás za to odměním.

Žehnám vám darem opravdových cenných slz ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Před modlitbou růžence pěti svatých ran:

Já-Eva: Náš drahý Vykupiteli, tento růženec obětujeme ke zmírnění tvých utrpení a k zadostiučnění hříchů, kterými Tě vždy urazíme.

Znovu o něco prosím: Dej nám milost, abychom aspoň ted', během Velkého půstu – v čase modlitby v naší malé světničce, uměli hluboce procítit tvé utrpení.

Ježíš: Můj drahý poklade, mému srdci je tato prosba velmi milá, proto ji vyplním. Vždyť pro milióny lidí neznámá nic, že jsem pro ně obětoval svůj život, ani nevěří, že jsem jejich Bůh Vykupitel, a možná, že i popírají moji historickou existenci. Potom je vaše prosba balzámem na mé srdce. Vy nejenže věříte oběti mého života, ale chcete trpět spolu se Mnou.

Řeknu vám, co máte učinit, aby se vám to opravdu podařilo. Když se modlíte Křížovou cestu, nebo modlitbu, která souvisí s mým utrpením, tak uvažujte nad ním a rozjímejte. Spíše uvažujte a potom říkejte ústní modlitbu.

Když je řeč např. o mém potu krví, představte si, jak se třesu, můj strach, osamělost v této poslední noci a ve své představě setřete krvavý pot z mé tváře. Potom polibte mou tvář zprava i zleva a poděkujte Mi, že jsem na Mne čekající utrpení přijal za vaše hříchy. Rozjímejte nad mým bičováním, jakoby se stalo teď, a s něhou a láskou pohlad'te místa zbičování. Ve vaší představě sundejte opatrně moji trnovou korunu a usušte potoky krve, tekoucí na moje čelo, oči a tvář. Ve vaší představě sundejte těžký kříž z rány na mém rameni a svými slzami umyjte tuto hlubokou ránu. Ve své představě zmírněte moji mučivou žízeň jedinou číší studené vody. Když spadnu na koleno, podejte Mi ruce a pomozte Mi se opět postavit. Se zavřenýma očima myslte na to, že kříž leží na zemi a Já jsem na něm ukřižován. Ve své představě si i vy lehněte na kříž s rozpaženýma rukama a napnutýma nohama, aby se vaše ruce a nohy přivinuly k mým krvavým ranám, abyste procítili bolesti mých údů. Přitom přitiskněte své čelo k mému čelu, korunovanému trnovou korunou, abyste trny cítili spolu se Mnou. Představte si, jak umírám a k mé modrající tváři přitiskněte svou tvář a zašeptejte do mých uší: *"Můj Ježíši, děkuji."*

Moji milí, když takto uvažujete se modlíte, vaše představy nebudou tĕkat, ale zůstanou se Mnou a tím budete zmírňovat mé bolesti, které cítím kvůli vašim hříchům.

Žehnám vám darem hluboké lásky k Bohu.

Ježíš mluví o dalších třech zastaveních

Ježíš: Moje drahé kající děti! Já jsem Ježíš Kristus, váš Vykupitel a mluvím k vám skrze můj nástroj – Evu. Dnes budu mluvit o 10., 11., a 12. zastavení křížové cesty:

10. Ježíš je svlečen donaha;
11. Ježíše křížují;
12. Ježíš na kříži umírá.

10. zastavení: Ježíš je svlečen donaha

Potom, co Mi můj Šimon Cyrénský pomohl se postavit z mého nejbolestivějšího pádu, musel jsem udělat jen pár kroků k místu mého ukřižování. Došli jsme tam. Můj kříž Mi odebrali a hodili na zem. Začali Mě svlékat. Sundali Mi pouta, sebrali Mi můj vlastní opasek, bezcitně ze Mne strhli oděv a natrhli jím mé rány, v nichž zůstala vlákna mého oděvu. Přes mou hlavu chtěli ze Mě stáhnout můj bavlněný oděv, ale to se jim nepodařilo kvůli široké trnové koruně. Strhli mou trnovou korunu a tím natrhli všechny mé rány na hlavě, pak srolovali můj oděv a stáhli jej přes mou krvácející hlavu. Zůstal na Mně jen krátký oděv na ramenou a zástěra. Bavlněná látka na ramenou se zaryla hluboko do mé rány na rameni. Nemilosrdně ji strhli a způsobili Mi velkou bolest. Nakonec ze Mě strhli i oděv, který zakrýval spodní část mého těla. Tak jsem tam stál úplně bezradně a nahý. Svýma rukama jsem se pokoušel sebe zakrýt. Náhle se objevil mladý muž s odhodlaným výrazem a podal Mi zástěru, kterou jsem si rychle oblékl.

Moje drahé děti, tímto vysvlečením jsem prožil hlubiny ponížení a zneuctění. Usmířil jsem tím svého Otce za necudnost lidí, za nemorálnost, za hříchy jejich těla, za rozvod v manželství, za všechny hříchy nemravnosti. Já, nejnevinnější, jsem musel přetrpět takovou hanbu těchto špinavých hříchů. Ti, kteří se provinili proti čistotě těla, spatří při skládání účtů – které je jim už velmi blízko – očima duše mou hanbu, kterou jsem přetrpěl kvůli nim.

11. zastavení: Ježíše křížují

Už následuje mé nejděsivější tělesné a duševní utrpení, úplné finále tomu dosavadnímu. Moji kati na Mě řvali: *Lehni si*, jako na psa. Klekl jsem si vedle kříže a jako symbol vykoupení jsem jej třikrát políbil. Přitom jsem vzdal díky svému Otci, že při tak nemilosrdném zacházení se Mi podařilo dostat se až sem, že nedovolil, abych předčasně zemřel a mohl jsem dokonat, kvůli čemu jsem na tento svět přišel – vaše Vykoupení. Pochopové se při tom velice smáli a potom Mě položili na kříž. Rozpažil jsem své ruce, abych vás k sobě obejmul – vás, budoucí pokolení, a abych vás skrze svou Krev vysvobodil ze zatracení.

Začali s mou pravou rukou, která se instinktivně, ze strachu, sevřela v pěst. Násilím narovnali mé prsty a přiložili na ruku tupý hřeb. Během tvrdých úderů kladivem jsem cítil nepopsatelnou bolest, ale při tom jsem prosil mého Otce o milosrdenství pro mé trýznitele a židovské velekněze. Prosil jsem Ho, aby se nad nimi slitoval, neboť jsou nástrojem Vykoupení a netuší, že na kříži křížují Božího Syna. Potom chtěli křížovat moji levou ruku, ale na dřevě přichystané místo pro hřeb bylo 10-12 cm dále. Jeden můj kat uchopil mé rameno a táhnul ho, ale nedokázal nic. Takže potom přivázali silné lano na paži a dva jím silně trhli. Moji ruku vytrhli z kloubu. Sténal jsem velkou bolestí. Pak šli křížovat mou levou ruku. Ve své velké bolesti jsem vykřikl, ale úderý kladiva potlačily můj hlas. Střídali se v úderech na hřeb: 1... 2... 3... 4... 5... 6... Poslouchal jsem rány a usmířoval tím svého Otce za hříchy lidí, které volají do nebe.

Moji maličci, vy Mě milujete a spolucítíte se Mnou, že? Tak se z vděčnosti pomodlete jeden růženec za utrpení mé levé ruky a jeden za bolest mého levého ramene.

Mé nohy nechali nakonec. I mé nohy drsně trháním napjali, až praskaly mé kosti a šlachy. Zkřížili mé nohy a položili je na sebe, aby nahoře byla moje pravá noha a několika úderý kladiva Mě ukřížovali na kříž.

Tak jsem ležel bezradně na kříži, přibit, ani pohnout jsem se nemohl, abych vám ukázal příklad, kdy jste bezradní a odkázáni na druhé: např. jako vážně nemocní jste připoutáni k lůžku, jako ochrnutí v invalidním vozíku, jako zdeptaná manželka vedle manžela – tyрана a pijana, jako vězeň nevině uvězněný, jako děvčata ulice, která vězní, bijí a využívají lichváři, jako vyhození manželé, z nichž manželky udělaly bezdomovce kvůli novému milenci, jako utlačovaný národ, který se neumí osvobodit od potlačující velmoci, atd.

Vy, uštvaní, moji ukřížovaní bratři, načerpejte sílu z mého ukřížování na Golgotě, z mé úplné bezradnosti. Přijměte a obětujte bolest bezradnosti za duše jiných. Vaše odměna bude veliká.

Potom, co katovi sluhové skončili s křížováním, následoval velmi děsivý čin. Vyčnívající hřeby na zadní straně ležícího kříže bylo nutné zahrnout kladivem, aby při vztyčení kříže se vahou mého těla neuvolnily. Proto ze strany nadzvedli kříž a otočili jej, aby jeho zadní část byla nahoře. Já jsem svou tvář padal k zemi, ale kříž úžasným způsobem zůstal několik centimetrů nad zemí a vznášel se tak ve vzduchu. Andělé mého Otce Mě nadzdvihli a nedovolili, abych se ještě víc zranil. Během toho katové skončili s ohýbáním hřebů a chystali se kříž postavit. Vpředu již byla vykopaná půl metru hluboká jáma, do níž jej chtěli usadit. Čtyři drželi kříž, jeden vedl břevno do jámy a vedl ostatní. Náhle se podařilo kříž usadit na místo. V důsledku mohutného otřesu se mé rány na rukou a nohou rozšířily, má krev se vylévala, sténal jsem bolestí.

Tak jako má bolest a sténání ani trochu nepohnuly srdcem okolo přítomných, stejně tak ani vzpomínka na to nepohne srdcem dnešní lhostejné, nevěřící masy lidí. Jak jsem se díval z výšky, viděl jsem, jak moji nepřátelé se spokojeně procházejí okolo Mne a posmívají se Mi. Viděl jsem svou zdrcenou Matku, jak plakala pod mýma nohama a v hluboké bolesti své duše se na Mne dívala. Viděl jsem věrnou Marii Magdalenu, která byla úplně mimo sebe, trhala si vlasy a plakala. Viděl jsem mého milovaného učedníka Jana, který starostlivě objal moji

svatou Matku. Jen oni zůstali se Mnou v mých posledních hodinách. Mé tříhodinové umírání se zdálo nekonečné. Soužila Mě obrovská žízeň kvůli velké ztrátě krve. V celém mém těle nastoupily svalové křeče a dusil jsem se. Moji nepřátelé se procházeli kolem mého kříže a vysmívali se Mi:

"Ty lháři! Takže když zbouráš chrám, jak jej za tři dny postavíš?" "Když jsi Boží Syn, sestup z kříže!" "Když jsi král židů, pomoz sám sobě!" A lotr po levici vykřikl: *"Ted' ho opustil jeho ďábel!"* Na toto rouhání jsem sesbíral všechny své síly, zdvihl jsem hlavu a řekl jsem: *"Otče můj, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!"* Lotr po levici znovu vykřikl: *"Když jsi Kristus, pomoz sobě i nám!"* Lotr po pravici, Dismas, procitl, protože jsem se modlil za své nepřátele a ozval se silným hlasem: *"On se za vás modlí, za ty, kteří se Mu rouhají a zabíjí Ho. On je náš král. On je Boží Syn."* Zakřičel i k lotru po levici: *"Nebojíš se Boha? My si bereme spravedlivou odplatu za naše hříchy, ale ten tady nic zlého neučinil."* A obrátil se k Ježíši, litoval svých hříchů a řekl: *"Smiluj se nade mnou, můj Pane."* Odpověděl jsem mu: *"V pravdě říkám ti, ještě dnes budeš se Mnou v ráji."*

Pod křížem stála také moje svatá Matka a Jan a má Matka Mě prosila, abych jí dovolil umřít se Mnou, ale Já jsem se na ni podíval a řekl jsem: *"Hle, tvůj Syn"*, a na Jana: *"Hle, tvá matka."* Jan s velkou láskou objal moji svatou Matku, že se stala i jeho matkou.

Těmito slovy jsem dal všem, kteří ve Mne věří, milují Mě a přijímají tak jako Jan, za matku Marii. Tímto ustanovením se stanou Božími dětmi a stejně tak dětmi Panny Marie, která je moje svatá Matka.

Bylo krátce po poledni, ale slunce na Golgotě přestalo jasně svítit a hvězdy rudě zářily na tmavém nebi. Lidi zachvátilo velké zděšení. Mnozí utekli, byli i takoví, kteří si klekli a modlili se. Cítil jsem se během mého umírání na kříži stále víc opuštěnější. Muka tohoto opuštění byla trpčí, než pro člověka, neboť Já, jako Bohočlověk, jsem cítil svou Bohem opuštěnou lidskost. A tak jsem hlasitě čtyřikrát na kříži vykřikl: *"Bože můj, Bože můj, proč jsi Mě opustil?"* Ztratil jsem velké množství krve. Ve své představě jsem se přirovnal ke hroznu, který byl úplně vylisován. Moje tělo zbledlo. Žízni jsem úplně vyschl. Se svým popraskaným jazykem a rtem jsem řekl: *"Žízním."* Zeptal jsem se Jana, zda by Mi nedokázal dát trochu vody, ale on v hanbě na to odpověděl: *"Ach, můj Pane, zapomněl jsem."* Toto zapomenutí Mě hořce bolelo, když přece moji nepřátelé odešli, nikdo by mu nezabránil, aby Mi dal napít. Poručík Abedanar, který dohlížel na pořádek, ponořil hubku do octa a podal Mi ji, tak jsem vypil trochu octa.

12. zastavení: Ježíš umírá na kříži

Nadešla hodina mé smrti. Moji milovaní tam stáli s velkou soustrastí pod mýma nohama. Tehdy jsem řekl: *"Dokonáno jest."*

Pak jsem zdvihl svou hlavu a hlasitě jsem vykřikl: *"Můj Otče, do tvých rukou poručím svou duši."* Sklopil jsem svou hlavu a duše ze Mne vystoupila. Po mé smrti na Golgotu padlo ticho. Sluhové katů se domnívali, že jsem zemřel. Rozbili kosti lotrů a odešli. Zůstal tam velmi nápomocný mladý, šilhavý důstojník, jímž velmi otřásl, jak hanebně se Mnou zacházeli a byl velmi dojat hlubokým smutkem svatých žen. Možná z toho pohnutí, že ještě na kříži žiji, a abych déle netrpěl, bodnul svým kopím do mého boku tak, že jeho hrot probodl mé srdce a vyšel levým prsem. Z mé rány v boku vytryskla voda a krev na důstojníka. Ten padl na kolena a jeho šilhavost se vyléčila. Prošla jím velká milost a hlasitě, před všemi přítomnými, Mě vyznal jako Božího Syna. Má svatá Matka a ostatní zachytili hustou vytékající krev do nádoby a tu, která zůstala na zemi, nechali nasáknout do šátků.

Moji drazí kajícíci, svým hrozným umíráním jsem vám ukázal nejen muka, ale i to, jak máme uvažovat, když přijde poslední hodina. Především musíte odpustit každému, ještě

i svým nepřátelům, jako jsem odpustil Já farizejským kněžím a svým katům, a musíte pro ně u Boha prosit o odpuštění. Potom, nesete-li v sobě hlubokou lítost nad svými hříchy, můžete se Mi odvážně svěřit jako lotr po pravici. Během svého umírání vzyvejte svou svatou Nebeskou Matku, aby vaši duši vedla ke Mně. Tak jako jsem Já pocíťoval žízeň na kříži po lásce lidí, tak žízněte ve svých posledních minutách po mé lásce a po věčném životě. Do smrti vás nikdo nedoprovodí, ani manžel nebo manželka, ani dítě, ani sourozenec, ale můj Otec a Já jsme tam spolu s vámi a nikdy vás nenecháme samotné. S velkou, bezpodmínečnou dětskou důvěrou si vložte duši do nás, do věčné Lásky!

Žehnám vám duší utrpení a odvážným přijetím smrti ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Panna Maria hovoří o 13., 14., a 15. zastavení

Panna Maria:

Mé drahé kající děti, nebojte se mě, jsem vaše Nebeská Matka a hovořím k vám skrze hlas Evy.

Dnes vás budu učit o dalších třech zastaveních:

13. Tělo Ježíše sejmu z kříže a položí ho do klína jeho svaté Matky;

14. Ježíšovo mrtvé tělo je pochováno;

15. Ježíš vstane z mrtvých.

Začneme 13. zastavením: Tělo Ježíše sejmu z kříže a položí ho do klína jeho svaté Matky.

Nikodém, Josef Arimatejský, milovaný učedník Jan, svaté ženy a já jsme stáli nekonečně smutní pod křížem mého svatého Syna. Nikodém a Josef Arimatejský byli členy kněžské rady a na schůzi rady usilovali o odložení Ježíšova odsouzení na později, po svátcích. Proto je velekněží z rady vyloučili. Mimochodem Josef byl jedním z Ježíšových učedníků. Vyžádal si od Piláta mrtvé tělo mého Syna, abychom ho v jeho vlastní zahradě a hrobě mohli pochovat.

Muži přinesli potřebné nástroje a věci potřebné k balzamování. S velkou úctou se chopili práce snímání z kříže. Cassius (*), obrácený vojenský důstojník, který svým kopím probodl bok Ježíšova těla, tam byl také. Nikodém a Josef postavili žebříky k zadní části kříže a nahoru vzali velké plátno. Snímání bylo dojímavé. Zacházeli s Ním něžně, jakoby se báli, že Mu způsobí bolest. Já jsem se posadila na kámen a muži mi Ho položili, zabaleného do plátna, do klína. Hluboká bolest probodla mé srdce, když jsem mohla obejmout jeho studené a tuhnucí tělo. Sundala jsem jeho trnovou korunu z hlavy a trny, které zůstaly zabodnuté v hlavě, jsem po jednom vytahovala z ran.

Můj krásný božský Syn byl sotva k poznání, tak byl znetvořen krví, špínou, plivanci a ranami. Ach, jen tak zblízka se dalo skutečně vidět, co s Ním dělali: Jeho horní část těla byla plná opuchlin s dlouhými a hlubokými stopami po bičování, svaly na jeho ramenou byly roztrhány. Jeho pravé rameno, na kterém nesl kříž, bylo jedinou až na kost otevřenou ranou. Na jeho pravém boku byla viditelná velká hluboká rána po kopí, na jeho rukou a nohou tak široké rány, že se skrze ně dalo vidět.

Mé děti, když jsem to všechno viděla až do konce, moje srdce se v žalu téměř roztrhlo. Na zemi není jediná matka, která by mohla dosáhnout mé bolesti, neboť já jsem na to čekala 33 let a připravovala jsem se a strachovala, až přijde tento čas. Proto umím nejlépe spolucítit a

trpět spolu s rodiči, kteří ztratí své děti. Víím, co cítí, když se dívají na svou mrtvou dceru nebo syna a uvažují o tom, že ještě včera se tato vosková, ztuhlá tvář na ně živě usmívala, ta nehybná ruka je vřele objala, zavřené oko zářilo láskou. A to všechno se už víc nemůže stát.

Potom, co jsem svým bolestivým pohledem přehlédla všechny rány, políbila jsem jeho svatou tvář zprava i zleva, začala jsem celé tělo umývat. Svaté ženy a Jan mi k tomu podávali vyprané, čisté a vymačkané houbičky. Potom jsem jeho rány potírala mastmi a posypala kořením. Magdalena nalila do ran na boku mého Syna vonný olej.

14. zastavení: Ježíšovo mrtvé tělo je pochováno

Ještě jsem nezmínila, že poručík Abenadar, jenž během ukřižování byl pověřen dohledem na pořádek, byl také přítomen mezi námi. I tehdy se choval soucitně a teď nám pomáhal při pohřbu. Bylo s ním několik vojáků. Muži teď položili svaté tělo na nosítka a pod ně nasunuli dvě tyče. Nikodém, Josef, Abenadar a Jan nesli nosítka, za nimi jsem šla já a svaté ženy a průvod ukončil Cassius a vojáci. Pár vojáků šlo vpředu s pochodněmi, neboť v hrobě – v jeskyni, bylo zapotřebí světlo. Hrob byl nedaleko, asi sedm minut, šli jsme tam smutně, zpívající žalmy.

Vnitřek nového hrobu zdobilo pěkné, do kamene vytesané lemování. Na místě pro mrtvolu byla vytesána kontura těla. Položili jsme na ně svaté tělo pokryté plachetkou, s láskou jsme je objali, smáčeli slzami a pak vyšli ven. Já jsem se vrátila a plačíc jsem objala mrtvé tělo svého Syna. Magdalena přinesla květy ze zahrady, které vysypala na svaté tělo a s pláčem objala Ježíšovy nohy. Muži zavřeli hnědé dveře z kamene, na ně položili tyč ve tvaru kříže. Kámen otvoru hrobu byl větší než člověk, byl těžký a muži jej jen s velkou námahou dokázali umístit před otvor hrobu.

15. zastavení: Ježíš vstal z mrtvých

Když na kříži odezněl poslední výkřik mého svatého Syna: *"Můj Otče, do tvých rukou poroučím svou duši,"* vylétla z Něj jeho duše jako zářící paprsek a provázena anděly vstoupila do země. Šla do předpekli, kde mnoho duší čekalo na Vykoupení. Ježíšova duše vešla vítězně mezi ně a On jim vyhlásil sebe, že je Ježíš Kristus, Syn Boží, a že vykonal Vykoupení. Tyto duše v předpekli netrpěly, nebyly to zlé duše, jen zde čekaly na vykoupení ty duše, které žily před Ježíšem, počínaje Adamem a Evou. Pro ně sem přišel můj svatý Syn a vzal je s sebou.

Teď vám řeknu, jak se stalo zmrtvýchvstání. Duše Ježíše Krista, jako velké světlo mezi dvěma anděly, spolu s mnoha čistými dušemi, které přinesla z předpekli, slétla shora rychlostí blesku na svůj hrob, pronikla skálou, slétla na své mrtvé tělo a splynula s ním v jedno. Tělo Ježíše se pohnulo a za okamžik se přetvořilo – jako když z jeho rány na boku vystoupilo jeho živé, zářící Tělo. Zářící postava našeho Pána se pozvedla nad hrobem. Přítom anděl v bílých šatech odsunul kámen na pravou stranu. Zem se třásla a strážci omdleli. Jen Cassius něco viděl, Ježíše ne, jen odstranění kamene a zářivého anděla.

Marie Magdalena šla se svými společnicemi brzy ráno ke hrobu. Viděla, že kámen byl položen stranou a můj svatý Syn tam už nebyl. Podívala se dovnitř a viděla tam sedět anděla. Vyděsili se, ale anděl jim řekl:

"Nebojte se! Vy hledáte Ježíše Nazaretského? Vstal z mrtvých, není tady. Ale řekněte jeho učedníkům:" Jde před vámi do Galileje, tam Ho uvidíte, jak vám řekl. Žen se zmocnil strach, potom se můj svatý Syn – takto vzkříšený – nejdříve ukázal Marii Magdaleně, později emauzským učedníkům a nakonec jedenácti apoštolům.

Moje drahé děti, Ježíšovo zmrtvýchvstání má pro vás mimořádný význam. Na jeho zmrtvýchvstání je založena vaše víra. Kdyby nevstal z mrtvých, tak by byl jen člověk jako vy. Ale On je Bůh a dokázal to svým zmrtvýchvstáním. Mimo Něho ještě nikdo nikdy nevstal z mrtvých.

Zmrtvýchvstání mrtvých bezprostředně po Ježíšově smrti se v ničem nepodobalo Ježíšovu zmrtvýchvstání. Bůh je z předpekli dočasně povolal na zem – byly to jen hýbající se mrtvoly se svými dušemi, které byly poslány k hříšně žijícím, aby je varovaly. Ti nevstali z mrtvých ani tak jako Lazar, jenž žil dál, a později zemřel podruhé.

Ježíšovo zmrtvýchvstání je velkým příslibem pro vás, že i vy budete vzkříšeni. Dostanete dokonalé, krásné, mladé lidské tělo vyšší třídy, které se svými schopnostmi podobá Tělu Kristovu. Pravdiví, kteří budou spaseni, budou po soudu majiteli takového úžasného těla. I těla zatracených se promění, ale budou hnusní a odporní a takto budou muset žít navěky věků v pekle. Ježíš a já proléváme slzy za každého ztraceného. Pomozte nám svými modlitbami a vašimi oběťmi zachraňovat duše.

Mé drahé kající děti, tím se naše učení o křížové cestě dostalo ke svému závěru. Oslavená Nejsvětější Trojice a já jsme vám o ní vyprávěli, na rozdíl od Písma svatého podrobněji, abyste z příkladu mého svatého Syna mohli čerpat sílu ke svým vlastním křížům. Abychom vás připravili na už velmi blízko stojící zkoušku Varování.

Moji malí kající synové a dcery, ani trochu se nebojte. Jsem vaše milující Matka a ochraňující patronka. Skryjte se pod můj plášť, modlete se růženec a klidně vložte své srdce do mého mateřského srdce.

Prostřednictvím pozvednutých rukou Evy vám dnes dám zvláštní mateřské požehnání a obdaruji vás duší spolucítění a odvahy. Amen.

() Jde o centuriona Longina, pozdějšího svatého, který je znám z tradice římskokatolické církve a i jiných církví. V Písmu svatém není jmenován.*

Závěrem několik slov o vizionářce paní Evě Nagy z Kadarkútu, vesničky v jihozápadním Maďarsku:

Paní Eva dostává poselství od roku 2003. Zapisuje si je do deníku a každé pondělí o nich vypráví lidem v kostele v Kadarkútu.

Narodila se v roce 1938 v Miškolci, v rodině učitelů, aktivně žijících svou katolickou vírou. Do svých čtyř let navštěvovala řeholní sestry v klášteře. Vyrůstala v Budapešti, vdala se a dostala se do Somogské župy. Má tři děti a šest vnoučat. Jako učitelka výtvarnictví měla ve své domovině mnoho výstav svých obrazů. Asi v šesti kostelích jsou zobrazeny její oltářní malby a výjevy z Křížové cesty. Do svých 45 let chodila do kostela každou neděli, ale jen z povinnosti. Ale Ježíšovo milosrdenství se už nemohlo dívat na tuto lhostejnost. Sama o tom píše:

Před třinácti roky, když jsem měla 65 let, ke mně poprvé promluvil Ježíš. Řekl mi, že má se mnou plány. Že musím oběťmi, mnoha modlitbami a sebezapřením zachraňovat duše

Ihospodárných a nevěřících duší, musím být spojícím mostem mezi Ním a lidmi. Prosil mě, abych zapisovala do deníku všechny dary jeho milosti a abych s nimi seznamovala lidi. Nasměřoval ke mně paní Marianu, které doma a při mši svaté dává vidění. Tato vidění mi Ježíš vysvětluje a diktuje.

Nejnovější milost, zcela bez zásluhy, dostávám od září 2009, kdy během adorací a modlitebních hodin nás Nebeský Otec učí prostřednictvím mého hlasu. Toto učení hlasitě oznamuji každé pondělí v přítomnosti věřících v kostele Nejsvětější Trojice v Kadarkútu.

Z maďarštiny přeložil bratr Zoltán